

Hvat kostar Smyril, spyr framburðsflokkurinn

Kjartan Mohr skjýtur upp at áleggja landsstýrinum at leggja fyrri tingið fullfíggaðan roknskap yvir raksturinn av Smyril

Framburðsflokkurinn á tingi vil hava at vita, hvussu roknskapurinn yvir raksturinn av Smyril sær út fyrri ta tíð, frá tí skipið varð keypt og til apríl í ár.

Kjartan Mohr legði í vikuni fyrri tingið uppskot um hetta til samtyktar. Skotið verður eisini upp, at landsstýrið upplýsir, hvussu nógv skipið kostar umframt keypspeningin, umvælingar og nýútvegan.

Öv dyrt

Kjartan Mohr sigur í viðmerkingunum til uppskotið, at nú

hefur Føroya fólk áhuga fyrri at fáa at vita, hvussu raksturinn hefur roynst av skipinum, umframt hvussu kalkulasióin hjá Jógvan Sundstein, lögtingsins grannskoðara, hefur roynst.

Kjartan Mohr sigur, at Smyril í sinari tíð varð keyptur til Suðuroyarsigling, men at skipið varð ov dyrt til bert at røkja hesa sigling, so tað noyddist at setast í uttanlandsigling eisini. Hann heldur, at henda sigling neyvan hefur givið nógv av sær, við teimum útreiðslum, ein slík sigling hefur.

Einki hald

Stjórnin í lýðveldinum Angola hevur vist nokur frágreiðingum aftur um, at hon skal hava tjóðartikið áhugamála hjá amerikanska oljufelagnum Gulf Oil í tí norðara partinum av landinum.

-handilin

boðar kundum sínum frá

at radioverkstaður okkara er stongdur

frá 1 apríl — 15 mai orsaka av summarfrítið.

Tó taka vit smáumvælingar inn.

-handilin

varð mær at ganga við stav inni fyrri at venja beinið so tað kundi bera meg aftur. Sjálv-sagt bar eg at sum tað ið bytt er, men tá tú ert áttitkin fært ú ikki bundið frið. Eitt tað fyrsta, eg gjørði, var at setla ein heilan kilometur inn í skógin at henta ertnaris. Tað var so steinbýtt at ganga á hokjum inni millum greinar og stubbar og so ganga heim aftur við einum hálvthundrað pundum á bakinum, men ikki bilti.

Um kvöldið fór at regna. Tá tað sleit í, slerdi hann yvir í frost. Hetta hevði eg ikki varnast, men tá eg setti stavarnar niður á trappusteinin og ætlaði mær út fyrri dyr at fáa mær friska luft, áðrenn eg fór at leggja meg, var trappan tann beri isur. Tað var sum hevði onkur skrætt stavarnar úr hondunum á mær, eg setti tað sjúka beinið so harðliga til, at tað brotnaði, so tað brakaði eftiri.

Eg settist á afturpartin á trappusteinin og royndi at fáa tað aftur á beint so frægt, eg fekk, og innan í mær sang tað, at nú fór eg at siggja Perminu aftur. Eg man hava verið reiðuliga áttitkin. Men tað var ikki sum at siga tað at koma niðan aftur á sjúkhúsið. Høkjurnar vóru ikki vegir at fáa fatur á, tær setti eg altíð upp á loftið, tá eg ikki brúkti tær, tí mær leiddist við at hava tær fyrri eygunum í heilum. Eg ók meg aftur eftir hæl gjøgnum stovuna og innar í køkin, skuldi royna at sleppa upp við kustinum og gólvskrubbuni, men einki vildi bedra til. Áka aftur eftir hæl á afturpartinum teir 700—800 metrarnar, eg hevði

til næsta granna, fór heldur ikki at bera til. Eg fekk togað meg inn millum ovnin og kassan við brennivíði, so eg fekk lagt aftrat eldinum og har varð eg sitandi til morgunin eftir. Beint tá tað hendir fært tú ikki so ilt, tá tú brýtur beinið, men biða bara, pinan kemur. Um 7-leitið hoyrði eg mjólkabilin koma skramblandi framvið, men áðrenn eg náddi út í dyrnar, var hann horvin. Har komu eisini aðrir bilar framvið, men ikki hugsingur um at fáa teir at stöðga. Ikki fyrr enn um 10-leitið kom granni mín og eg fekk hann at ringja eftir Falck.

Yvirlæknin deildi eitt sindur og segði litið vera til av gipsbindum, tað vóru onnur, sum høvdu tey fyrri neyðini enn eg. Men tey fingur sett brotið saman aftur, lögdu bind um og hesa ferðina lovaði yvirlæknin mær átta vikur.

Nú komi eg til nakað í lívi mínum, sum lkjóðar púra ørt, men hetta var kortini als ikki so. Eg skal viðganga, at eg havi sum ein veikleika fyrri hjúnarbandslýsingum. Í frílotum havi eg stundum droymt um, hvat mundi hent, um eg sendi eitt svar. Men ongantið havi eg gjørt álvara av. Tað einasta, eg havi framt í so máta, var einaferð eg svaraði einari aftur, sum bjóðaði seg fram sum húshaldskona. Eg mundi steindoyð av ræðslu, tá hon skrivaði aftur, at hon ætlaði sær at koma at hyggja at plássinum dagin eftir.

Frá sólarrenning vasaði eg um øll húsin við skrubb, spann, tvøgu og kusti, streyk dustið av bókum, bankaði teppi og vaskaði. Hevði eg kunnað leigað ein loynimordara at kvalt tað sakleysa

menniskjað, hevði eg gjørt tað. Um 4-leitið seinnapartin flýddu allir mínir fittu, gomlu eiturkoppar sum fyrri lívinum oman í havravelturna, sjálvt flugunum dámdu einki standin og sjálvur fór eg á súklu oman í Hornbæk at keypa okkurt etandi til mína nýggju húshjálpa.

Tá eg var á heimleið aftur, sá eg ferðabilin stöðga nakað frá húsum mínum og eitt konufólk koma út úr honum. Hon var í spinatgrønnum gongubúna, undir reyðum hatti og upp úr honum peiggjaði ein alinlong fjøður í ovfara-kæti og røkk næstan ájavnt. Við státekjuna hjá mær. Eg øvundaði fuglunum veingirnar, moldvørpunum gongdirnar, men til hús noyddist eg. Nú tóktist mær púra ófatuligt, at eg nakrantíð skuldi hava hildið tað vera leiðiligt at gera mat og vaska. Tað var várið eftir at eg var fluttur inn í hesi húsin. Tá vóru av og á soverðin herðini komin á meg og mær leiddist við lívið. Men fyrri hetta skal eg so ikki skylda upp á hana.

So hittust vit. Hon hevði hálvslør fyrri eyguni, eg var í ketilbúna og tufum.

— Petur Tutein.

— Esperansa Gunderup Andersen.

Esperansa var uttan iva nakað eldri enn eg og so nógv, nógv finari. Vit skoðuðu húsin og um alt, líka frá køki til nátthús segði hon, at tað var s-o-o-o Y-n-d-i-g-t. Hetta fekk fjáltur at koma á meg, og tað var ikki av ongum.

— Trúgva skulu tygum mær, harra Tutein, at alt mitt liv hefur mær longest so eftir at sleppa at búgva úti á landinum. Og so, góðasti, skuldi tað verða hjá einum sum tygum. Eg siggi, hvussu

harðliga tygum hava eina kvinnuhond fyrri neyðini. Tygum hjálpa mær kanska eina hond, so fara vit at vaska upp og niður í morgin. Eg kann ikki torga, at tað er skitið inni.

Hetta var so tað ørasta, eg nakrantíðvar komin mær uppi. Heldur ikki sá eg mær nakrar vegir at sleppa burtur úr hesum aftur. Lónina legði hon minni í enn at fáa tað gott. Og alla tíðina segði hon: O, góðasti, lat nú meg. Eg hevði væntað, at hon fór inn aftur í býin um kvöldið, men fyrst ætlaði hon sær at vaska upp og niður, so her verður inniverandi hjá tær, góðasti. Ikki fyrr enn tað var gjørt ætlaði hon sær eftir klæðunum hjá sær. Tú verður ein bløka, tá tú kemur soleiðis fyrri. Sjálvandi skuldi eg sagt, at eg ikki helt hana vera ta røttu, tí tað helt eg í roynd og veru ikki, eg hevði altíð ætlað mær eina vakra húshaldskonu. Men nú mátti eg so í staðin flyta skrivborðið hjá mær inn í stovuna og búgvast við at enda mínar dagar á sofuni. Nú var komið at niðurfarangartið, vit bóðu hvør øðrum góða nátt og henda groyggjin, eg nú var komin í klørnar á, fór inn til sín sjálvs. Ólukkuligur legði eg meg á sofuna.

Eg hevði lagt meg at blunda av berari sorg, tá tað barst fyrri mær at eg hoyrði kamarshurðina hjá henni ríkja. Og hetta man hava verið so, tí stutt aftaná fór handfangið á stovuhurðini spakuliga niður. Hurðin fór upp og eg vildi unnað øllum at sæð ta sjón. Hon var í ljósareyðum pyjamasbuksum, sum hon mundi hava latið seg í við skóhorni. Hon var heldur lágvaksin, men lørini sum eikikubbar. Pyjamasjakkan

hevði hon antin lagt eftir ella gloymt at lata seg í, hevði bert okkurt ljósareytt bundið uttan á sær, har øll eyguni um barmen stóðu á tandi og gløddu, sum vóru tey ovfarin av øllum, sum innan undir var.

— Eg ætlaði bara at spyrja, um tað annars var nakað, harrin ynskti.

Harrin hevði eingi ynski, hvørki so ella so. Aftur ríkti hurðin og sveittin rann harann striður oman eftir pannuni av at hugsa um, hvat av tí kundi staðist, hevði hann bert havt eittans litið ynski.

Morgunin eftir flýddi eg til Hornbæk á súklu uttan at hon visti av og kom ikki aftur fyrr enn dagin eftir. Eg skal opinlýst viðganga, at eg noyddist at leiða súkluna heimaftur. Men úrslitið var eisini óført:

— So tygum halda, at tygum kunnu lata eitt konufólk liggja einsamalt eftir í einum húsum fleiri fjórðingar frá bæði politi og fólk! Tygum bera tygum skammiliga at, og so gongur tann rami brennivinsroykur at tygum eisini. Hugsar sær til ... at eg skuldi enda hjá einum so vorðnum neyðardýri ... eg verði ikki ein tíma longur.

Tað vóru heldur ikki meir enn tjúgu minuttir eftir til ferðabilurinkom. Eg slapp við at lata henni fjørti krónur fyrri tort og sviða, tok og buss. So kom ferðabilurin. Eg sá við miklari virðing úr vindeyga mínum hvussu leikandi lætt tað eydnaðist Esperansu at smúgva hatta fjøðurini inn um bilhurðina. So bankaði eg mær burtur úr pípunni niður á stovugólvið og fór at gera mær morgunmat.

Hans Thomsen umsetti
eftir Peter Tutein